

FN's Sikkerhedsråd anerkender Den Nye Silkevejs vision om en 'fælles fremtid' som afgørende for fred i Afghanistan

18. mrs., 2017 – FN's Sikkerhedsråds resolution, der fornyer FN's Hjælpemissions mandat i Afghanistan for endnu et år, og som i går blev enstemmigt vedtaget, inkluderede et nyt fokus i år: at sikring af fred og stabilitet i Afghanistan fordrer en fremgangsmåde, der har rødder i bestræbelser for »at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«. Resolutionen nævnte ligeledes specifikt det globale Nye Silkevejs-initiativ som afgørende for at udvikle Afghanistan.

Med en gentagelse af behovet for en omfattende økonomisk, sikkerheds- og udviklingsmæssig fremgangsmåde for genopbygningen af Afghanistan, erklærer resolutionen, at medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd understreger »den afgørende betydning af at fremme et regionalt samarbejde i en win-win-samarbejdsånd som et virksomt middel til promovering af sikkerhed, stabilitet og økonomisk og social udvikling i Afghanistan og i området, for at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«.

Den modsatte pol af britisk imperie-geopolitik!

I interviews til reportere efter den enstemmige vedtagelse fejrede Kinas ambassadør til FN, Liu Jieyi, betydningen af denne udvikling som, »at det viser det internationale samfunds konsensus til at omfavne konceptet« med et menneskeligt fællesskab for en fælles skæbne, rapporterede *Xinhua*. Dette er første gang, at Kinas »milepæl af et koncept« er blevet

inkorporeret i en resolution i FN's Sikkerhedsråd, bemærkede *Xinhua*.

Liu citerede også resolutionens eksplicitte nævnelse af Kinas Silkevejs-initiativ og påpegede, at det vil være med til at skabe »en favorabel atmosfære« for 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde', som Kina vil være vært for i Beijing den 14.-15. maj, med det formål at »gennemføre en brainstorm omkring indbyrdes forbunden udvikling«.

I denne henseende erklærer resolutionen, at Sikkerhedsrådet »hilser velkommen, og yderligere opfordrer til, bestræbelser på at styrke udviklingen af regionalt, økonomisk samarbejde, inklusive forholdsregler for at fremme regional konnektivitet, handel og transit, inklusive gennem regionale udviklingsinitiativer såsom Det Økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. Århundredes Maritime Silkevejs-initiativ (Bælt & Vej), samt regionale udviklingsprojekter«.

Tyskland må springe med på det Nye Silkevejs-tog! Af Helga Zepp-LaRouche

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

18. marts, 2017 – Mere ubehagelig kunne stemningen mellem forbundskansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump næppe have været under Merkels besøg i Det Hvide Hus. Ingen håndtryk for kameraerne, knap nogen øjenkontakt, og for det meste misfornøjede miner hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem de to ikke god, men det er også åbenbart, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Ikke desto mindre er der en løsning i sigte, men den findes på et helt andet, højere plan: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.

I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neolibérale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen ved G20-finansministtermødet i Baden-Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, er langt mere lovende. Flere end 20 statschefer, over 100 ministerdelegationer, flere end 150 ledere af store organisationer og 1200 delegationer, bestående af videnskabsfolk, industrichefer og økonomer, har allerede givet tilsagn om deltagelse. Rådgiver til det kinesiske statsråd Yang Jiechi, der har ansvaret for forberedelserne til og koordineringen af konferencen, mødtes i slutningen af februar med præsident Trump og så godt som alle medlemmerne af Trump-teamet i Washington. Kort efter kom Trumps invitation til præsident Xi Jinping, til et todages arbejdstopmøde, der skal finde sted den 6.-7. april i Mar a Lago, Trumps ejendom i Florida. Til forskel fra den japanske premierminister Abes besøg, som Trump tidligere har inviteret til sin ejendom, vil det under mødet med den kinesiske præsident ikke komme til at handle om golf, men derimod om et omfattende, amerikansk-kinesisk samarbejde om økonomiske og strategiske spørgsmål.

Under en pressekonference den 10. marts med *China Daily*, på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, understregede Yang Jiechi, at det er en del af konferencens mål at konsolidere en »bred, international konsensus til Bælt & Vej-initiativet«. Det er, sagde han, Kinas idé, men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side; en bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, bestående af alle deltagende lande.

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

Ingen kan bestride, at de mange hundrede projekter, der befinder sig på forskellige stadier af realisering, i forrygende tempo er i færd med at nærme sig det koncept, som vores forlag, *EIR*, allerede i 2014 foreslog i sin omfattende, 370 sider lange rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Med andre ord, så bliver Kina og flere end 70 nationer nu officielt støttet af FN i at virkeliggøre den Alliancefri Bevægelses gamle drøm om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og det er ligeledes ubestrideligt, at ideerne og principperne nu gennemføres på internationalt plan, som Lyndon LaRouche i over 50 år har kæmpet for, som den tunesiske diplomat dr. Ahmed Kedidi for nylig fremførte i en bemærkelsesværdig artikel i Qatar-avisen *Al-Sharq*.

Selvfølgelig står betydelige og eksistentielle trusler i vejen for denne vision om en forenet menneskehed, som hidtil kun er blevet tænkt af filosoffer som Konfucius, Sri Aurobindo, Nicolaus Cusanus eller Leibniz. Akutte eksempler ses i den ekstremt farlige konflikt omkring de nordkoreanske raketprøveaffyringer som reaktion på deployeringen af THAAD-raketforsvarssystemet i Sydkorea og de amerikansk-sydkoreanske militærmanøvrer, såvel som også den kun indledningsvist løste krise i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, eller krisen i Ukraine, der nu igen tilspidses. Og selvfølgelig vil denne krises pragmatikere og kulturpessimister med argumenter i Aristoteles' ånd som bevis herfor anføre, at målet med en fælles fremtid for menneskeheden er en uopnåelig utopi.

Men den direkte modsatte tankegang er nødvendig. Hvis vi, i

menneskehedens fremtidige, fælles interesse, med vores bevidste viljes medvirken, beslutter os for en vision om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 10, 100 eller 1000 år, så kan man udtænke et højere fornuftsplan, på hvilket konflikterne på et lavere plan vil være ophævet. Kinas initiativ med Den Nye Silkevej, hvori alle nationer kan deltage i et win-win-samarbejde, udgår netop fra denne tilgang.

Det vil meget snart vise sig, at Trump kun kan opfylde sit løfte om at forny USA's infrastruktur, hvis lande, der har stor ekspertise inden for dette felt, som Kina, Japan eller Tyskland, deltager i det.

Lige så klart er det, at en fortsat disintegration af Europa kun kan stoppes, hvis de europæiske nationer beslutter sig til at opbygge Balkan og Sydeuropa økonomisk sammen med Kina, inden for rammerne af Den Nye Silkevej. Konflikten omkring den Koreanske Halvø kan kun løses, hvis Nord- og Sydkorea vender tilbage til den fælles udviklingsstrategi, som den netop afsatte præsident Park, efter pres fra Obama-administrationen, havde afsluttet, hvilket kun er tænkeligt, hvis man ser de to koreanske nationer indlejret i Den Nye Silkevejs dynamik.

Og Europa ville måske igen kunne tale om et vestligt værdifællesskab, hvis det opgav det usigelige forsøg på at organisere afskyelige aftaler om opsamlingslejre, som i mellemtiden er blevet til fængsler, for flygtninge, og i stedet går med i en reel udviklingsstrategi for Sydvestasien og Afrika. Dette forudsætter imidlertid, at repræsentanterne for det arrogante, neoliberale, transatlantiske establishment kommer ned fra deres høje hest – eller i modsat fald erstattes af andre politiske kræfter.

Det kan synes urealistisk for mange af samtidens mennesker, men vi er nu kommet til det tidspunkt i universalhistorien, hvor man må benytte de bedste ideer, som menneskehedens store tænkere har frembragt. Et af de vigtigste koncepter af denne

art er den tankegang, som Nicolaus Cusanus har udviklet med *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Nicolaus var helt klar over – og har skrevet dette – at han hermed tænkte noget, som ingen før ham nogensinde havde tænkt. Men med denne videnskabelige metode lagde han ikke alene grunden til Den Westfalske Fred, men også til skabelsen af nye opdagelser inden for videnskaberne og den klassiske kunst.

Hvis vi i dag ønsker at løse menneskehedens problemer, må vi udgå fra netop denne Cusanus' tilgang, der er beslægtet med konfuciansk tankegang, på hvilken Xi Jinpings vision bygger. Læsning af Nicolaus Cusanus' *De Docta Ignorantia* ('Om lærd uvidenhed') og det dertil hørende forsvarsskrift kan stærkt anbefales til fordybelse af denne tilgang. [1]

[1] Se: »En dialog mellem kulturer – En hyldest til Nicolaus af Cusa«, tale af Helga Zepp-LaRouche i anledning af 600-året, i 2001, for Cusanus' fødsel.

Schiller Instituttet planlægger at bringe Amerika ind i 'Det Nye Silkevejsparadigme' i dette forår

Leder fra LaRouchePAC, 19. marts, 2017 – Donald Trumps præsidentskab, bagvasket (og aflyttet) af hele det transatlantiske establishment, fra neoliberalt til neokonservativt, er i færd med at ryste det gamle paradigme med geopolitik, globalisering og »grøn« afindustrialisering.

Det britiske establishments efterretningsvæsen og statsråd (Privy Council) reagerer med ekstrem giftighed på dette og centrerer fremstødet i både EU-eliten og Obama/Soros-netværkerne omkring hurtigt at bringe Trump til fald ved hvilke midler som helst; rigsretssag, tilbagetræden eller endda mord.

Men det nye paradigme – og den »nye industrielle revolution«, som præsidenten påberåbte sig i Detroit i sidste uge – er allerede på vej fra Den Nye Silkevej. Den tilbydes Trumps USA af Kina og de eurasiske magters store initiativ med byggeri af de store, nye infrastrukturprojekter for Jorden, og med rejser til Månen og gennem Solsystemet.

Som USA's udenrigsminister Tillerson sagde under sit møde med Kinas præsident Xi i søndags, så støtter USA relationer, der er

»baseret på princippet om nul konflikt, nul konfrontation, gensidig respekt og win-win-samarbejde«.

Og som Xi svarede ham, relationer, der er *»ansvarlige over for historien og fremtidige generationer«*. Og Den Nye Silkevej tilbyder dette samme, nye paradigme til Tyskland og »Europa« – der nu er så chokeret og fjendtlig over, at Trumps administration afviser de britiske diktater om »frihandel«, miljøbeskyttelse og globalisering.

Det er af afgørende betydning, at der kommer en impuls for dette fra USA. Men for at det kan ske, er det nødvendigt med en politisk revolution i USA, mere, end præsident Trump kan yde, mens han bekæmper angreb fra briterne og Obama. Inden for de næste 30 dage vil Schiller Instituttet, med LaRouche-bevægelsens »Manhattan Projekt« som drivkraft, mobilisere for at bringe USA ind i det nye paradigme.

Der afholdes afgørende konferencer, som fokuserer på Schiller Instituttets konference i New York City 13.-14. april. Konferencen vil præsentere både en Dialog mellem Filosofier –

den reelle ensartethed mellem konfucianisme og kristendom i særdeleshed – og de historiske, strategiske muligheder i perioden, der leder frem til »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde« 14.-15. maj. New York-konferencen vil blive et vigtigt vendepunkt i denne proces.

Blandt deltagerne vil der være tre, fremtrædende, kinesiske autoriteter inden for Bælt & Vej-initiativet, eksperter inden for USA's infrastruktur og politiske personer, ledere fra LaRouche-bevægelsen og repræsentanter for diplomatiet. Den kulturelle dialog vil blive understreget af en musikalsk aften.

Manhattan-projektet vil være spydhoved for et forenet, nationalt organiseringsfremstød for at katalysere den nødvendige dynamik gennem denne konference og tilknyttede aktiviteter, for at styrke potentialet for en konsolidering af det Nye Paradigme, der udgår fra Beijing.

Samtidig må Glass/Steagall-loven genindføres i Kongressen for at bryde Wall Streets spekulationskasinos greb om den stagnerende, amerikanske, industrielle økonomi. Lovforslaget har samlet 40 sponsorer siden 1. februar; nu må et gennembrud tvinge det til afstemning i salen. De aktuelle ændringer af NASA's mission må bringes fra blot en »omprioritering« og til et nyt, forceret program for at vende tilbage til og udvikle Månen, som menneskets trædesten til Solsystemet og det fjernere rum. Præsidentens egne, \$1 billion store infrastrukturinvesteringsplaner vil forlise uden skabelse af en statslig kreditinstitution til infrastruktur og varefremstilling, en nationalbank efter Hamiltons principper.

At støtte det nationale fremstød for LaRouches »Fire Love« er vejen til en politisk revolution for at bringe USA ind i det nye paradigme. Målet er at bære præsident Trump hele vejen til en central rolle i Beijing 'Bælt & Vej'-forummet, to måneder fra i dag.

Foto: USA's udenrigsminister Rex Tillerson giver hånd til Kinas præsident Xi Jinping før deres bilaterale møde i Beijing, 19. marts, 2017.

Jacques Cheminade, leder af den franske LaRouche-bevægelse, godkendt som kandidat til præsidentvalget i Frankrig

Paris, 18. marts, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Ven til Lyndon LaRouche, Jacques Cheminade, kvalificerede i dag til at deltage i Frankrigs præsidentvalgkamp, hvis første runde vil finde sted den 23. april, og anden runde den 7. maj. Præsidenten for Forfatningsrådet, nationens højesteret, der har ansvaret for at organisere præsidentvalgene, offentliggjorde i dag kl. 11:30 den endelige liste over kandidater til præsidentvalget. Elleve kandidater fik flere end 500 indstillinger fra valgte til offentligt embede, fra mindst 50 af de 100 departementer i Frankrig, og med ikke flere end 50 indstillinger i noget enkelt departement.

For Cheminades bevægelse er det en enorm succes at kunne deltage. Det repræsenterer to år med telefonkontakter og personlige kontakter til henved 30.000 borgmestre i Frankrig. Denne bedrift er så meget desto større pga. den katastrofale tilstand hos franske politikere i dag, som demoraliserer de valgte embedsfolk og ansporer dem til ikke at benytte deres ret til at sponsorere kandidater til optagelse på stemmesedlen

i præsidentvalgene. Det faktum, at Cheminade var i stand til at få dem, betyder, at han har været i stand til at opbygge en organisation, der er tilstrækkelig determineret og inspireret til at gå igennem denne toårige indsats, hvor aktivisterne virkelig må bryde igennem en dyb modstand fra de valgte embedsfolks side mod at give deres indstillinger. Blandt de øvrige kandidater var der et par tidligere ministre, eller kendte politiske ledere, der ikke opnåede indstillingerne til at blive godkendt.

De regler, der gælder for de franske præsidentvalg, blev gjort vanskeligere af love, der blev vedtaget i 2015, med det formål at begrænse antallet af »outsiderkandidater«, såsom Cheminade, som nogle udtalte, og især for at begrænse deres tildelte adgang til medierne og reservere denne til de store partier. Spørgsmålet om Cheminade, der nu har fået samme tid i medierne som de store partier, hvilket er, hvad det præsidentielle valgsystem tillod før ændringerne i 2015, blev eksplicit rejst af medlem af nationalforsamlingen, Jean-Jacques Urvoas, der var ophavsmand til denne lov, og som nu er justitsminister.

På trods af alle disse forsøg, især for at gøre Cheminade tavs, virkede ingen af disse beregninger, og det lykkedes Cheminade at få sine indstillinger, i et klima med vrede og trods over for partisystemet i Paris, blandt de små, landlige kommuner i Frankrig, der er ved at blive ødelagt af EU's nedskæringspolitik.

Cheminades kampagnetema er »Befri Frankrig for besættelsen af finansiererne og den kulturelle besættelse«, og angriber City of London og Wall Street som disse besættelser, og de store, universelle, franske banker som deres 'kransekagefigurer' i Frankrig. Disse banker, der, ud over det, de foretager sig, får deres repræsentanter nomineret til alle de administrative råd i store, franske selskaber på aktiebørsen, CAC 40. Cheminade anklager også EU for at være agent i Europa for disse praksisser, med ECB-præsident Mario Draghi, der er en Goldman Sachs-dreng, så vel som tidligere præsident for EU-

kommissionen, Jose Manuel Barroso, der netop har forladt EU for at arbejde med Goldman Sachs. Hei må også inkluderes de 30.000 lobbyister ved EU-kommissionen i Bruxelles.

Den franske elite er gået amok over denne kampagne. Så snart, Cheminades deltagelse blev annonceret, gik alle deres nationale, private medier, der kontrolleres af henved 6 milliardærer på nuværende tidspunkt, og deres kransekagefigurer i det offentlige system, ind i en bagvaskelsestilstand over for Jacques og kaldte ham for en »tosse« pga. hans program for udforskning af rummet og for at promovere korsang i skoler og forbud mod voldelige videospil. Det er imidlertid ikke alle, der er med på denne linje, og Cheminade har fået betydningsfuld, national dækning i de forskellige medier, der også formidler links til de franske læsere og lyttere blandt vælgerne, til hans webside.

Besøg på websiden er nu eksploderet, og Cheminades organisation er nu i en tilstand, hvor den slår tilbage mod falske nyheder.

**USA i dialog med Kina//
USA 's -UK 's
efterretningstjenester imod
Trump//
LaRouche-leder Jacques**

Cheminade er nu præsidentkandidat i Frankrig

Med formand Tom Gillesberg

Krigen mod Det britiske Imperium bliver hedere

Leder fra LaRouchePAC, 18. marts, 2017 – Præsident Trumps afvisning af at bakke ud af sin anklage om, at Obama-administrationen står bag overvågningen og de illegale lækager af klassificerede aflytningsbånd, så vel som også hans afvisning af at benægte sandheden i dommer Napolitanos afsløringer om GCHQ's medskyldighed i (eller, mere sandsynligt, direkte kontrol over) den farvede revolution imod den amerikanske regering, er ved at drive Det britiske Imperium ind i panikagtig selv-afsløring.

Den britiske presse løj vildt i fredags og sagde, at USA havde »undskyldt« for, at Det Hvide Hus' pressetalsmand Sean Spicer havde citeret Napolitanos anklage mod GCHQ. Faktisk henvendte den britiske ambassadør til USA sig til Spicer under en reception, og premierminister Mays nationale sikkerhedsrådgiver ringede til general McMaster, men ingen af dem undskyldte. Selv sagde Trump, under sin pressekonference med Merkel, at Spicer blot havde rapporteret ordene, der kom fra »en begavet, juridisk ekspert«.

New York Times skriver hektisk, at den »særlige relation« hastigt forværres. »Teorien om en sammensværgelse er også en udfordring for det, der ofte kaldes for den særlige relation

mellem USA og Storbritannien«, klynker de i dag. »Amerikanske efterretningstjenester nyder et tættere samarbejde med deres britiske modparter end nogen andre i verden. GCHQ var den første tjeneste til at advare den amerikanske regering om, at Rusland hackede det Demokratiske Partis e-mails under præsidentkampagnen.« Dét var – denne rundes første løgn. *Times* ruller også frem med en gruppe anglo-agenter fra Republikanernes, Demokraternes og de neokonservatives rækker, der vræler op om den alvorlige fare for den særlige relation.

En undersøgelse af Fox News, der ejes og køres af Det britiske Imperiums Rupert Murdoch, er særdeles afslørende i denne henseende. Alt imens den til et lavere niveau forsimplede, amerikanske befolkning skulle tro på, at »Fox har ret og CNN er venstreorienteret, og aldrig skal de tvende mødes«, så er de lige hysteriske, når spørgsmålet drejer sig om Trump, der angriber briterne.

Med hensyn til GCHQ fastslog tyskerne, da Snowden i 2014 afslørede, at Merkels mobiltelefon var blevet aflyttet af NSA, at det drejede sig om både NSA og GCHQ, og at de begge havde lytteposter på taget af deres ambassader i Berlin. Og ligeledes, at alle aflytninger gik til USA gennem en britisk forbindelse. Trumps vits om, at han og Merkel havde noget til fælles, går længere end til korrupt, amerikansk efterretning, og direkte til briterne.

Repræsentanternes Hus' Efterretningskomite har indkaldt FBI-chef James Comey og NSA-chef Mike Rogers til at aflægge vidnesbyrd om dette mandag, den 20. marts. Desuden har senator Grassleys brev af 6. marts til Comey med krav om, at alle optegnelser af kontakter, betalinger, kontrakter osv. (inkl. Det Hvide Hus' evt. rolle) med MI6-fupartisten Christopher Steele mht. dennes platte rapport om Trumps russiske forbindelser, ligeledes krævet, at svar skal være inde senest mandag.

Det bliver en interessant uge.

Foto: Præsident Donald Trumps første dag i Det Hvide Hus.

Helga Zepp-LaRouche kommenterer Merkels besøg i Det Hvide Hus

18. marts, 2017 – »Atmosfæren kunne næppe have været mere urolig mellem kansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump under hendes besøg i Det Hvide Hus. Intet håndtryk for kameraerne, næsten ingen øjenkontakt og stramme ansigter hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem dem ikke god, men det er åbenlyst, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Der er ikke desto mindre en løsning i sigte, men den kan kun findes på et helt andet, højere niveau: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.«

Således lyder Helga Zepp-LaRouches indledende betragtninger i en analyse for den tyske ugeavis, *Neue Solidarität*, skrevet den 18. marts, én dag efter den tyske kansler mødtes med den amerikanske præsident. Fr. Zepp-LaRouche er formand for det tyske, politiske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (Bürgerrechtsbewegung Solidarität; BüSo), og hun stiftede det internationale Schiller Institut.

Zepp-LaRouche fortsætter: »I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende

titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.«

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen, fortsatte Zepp-LaRouche, ved G20-finansministtermødet i Baden Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Efter Helga Zepp-LaRouches mening er dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, langt mere lovende.

G20-finansministertopmødet i Tyskland – Verden har forandret sig

I dag sluttede G20-landenes finansministtermøde i Tyskland uden nogen reference til »frihandel«, for første gang nogensinde, og uden nogen omtale af »klimaforandring«, men med en hel del riven-sig-håret blandt de anglofile. Verden har forandret sig.

Foto: Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble taler ved en pressekonference under G20-finansministtermødet i Tyskland.

Britiske tropper ankommer til Estland

18. marts., 2017 – Det første kontingent britiske tropper, i alt 120, som vil udgøre det britiske bidrag til NATO-battaljonen, ankom til Amari, Estland, i går aftes, midt om natten. »NATO optrapper sit engagement for kollektivt forsvar«, udtalte den britiske forsvarsminister Michael Fallon ved ceremonien i forbindelse med troppernes afrejse ved RAF Brize Norton. »Britiske tropper vil spille en ledende rolle i Estland og støtte vore amerikanske allierede i Polen, som en del af den bredere indsats for at forsvare NATO.«

Nogle timer tidligere var NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg i København, hvor han mødte danske regeringsfolk om deres bidrag til NATO. Mens han var dér kom han med udtalelser, der indikerede, at sådanne deployeringer ikke er nødvendige. Ifølge en rapport fra Associated Press sagde han, at Alliancen »ikke ser nogen umiddelbar fare« for et konventionelt militærangreb i området omkring det Baltiske Hav. Men, sagde Stoltenberg, »vi er bekymrede« over Ruslands handlinger og mulige hensigter, men samtidig »er det vigtigt, at vi ikke dramatiserer situationen«. Stoltenberg sagde i går, at den 28 medlemmer store alliance »næsten hele tiden« ser frygt for terror og cyberangreb, men intet, der indikerer »et konventionelt militærangreb mod et NATO-land, og ikke engang i de baltiske lande.

Stoltenbergs udtalelse rejser derfor spørgsmålet om, hvorfor det lige er, at briterne og andre NATO-medlemmer sender tropper af sted til de Baltiske Stater, hvis der ikke er nogen russisk trussel mod disse nationer?

Foto: Soldater fra 5. bataljon The Rifles Battlegroup ankommer til Amari-flybasen i Estland.

Rusland anklager, Vesten vender det blinde øje til neonazisme og foregiver samtidig bekymring over »liberale vestlige værdier«

17. marts, 2017 – Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov og den russiske udsending til Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE), Alexander Lukashevich, har skarpt angrebet de vestlige nationers hykleri med at vende det blinde øje til neonazistiske aktiviteter i nationen Letland og andetsteds, samtidig med, at de hævder at være bekymrede over trusler mod »liberale europæiske værdier« – der angiveligt skulle komme fra »russisk aggression«.

I en tale her til morgen for repræsentanter for russiske NGO'er henviste Lavrov til gårsdagens march i Riga, Letland, der gennemførtes af veteraner og tilhængere af den frivillige Waffen SS Letlandslegion, som under Anden Verdenskrig gennemførte massedrab på jøder og grusomheder mod andre nationale grupperinger. Europæiske regeringer klager over trusler mod »liberale europæiske værdier«, sagde Lavrov, og alligevel »ser vi den såkaldte 'tavshed hos lammene' (eng. 'silence of the lambs') mht. statens støtte til jævnlige marcher af neonazister i Letland«, rapporterer TASS. »Dette er

en skændsel for EU og NATO«, anklagede Lavrov, »og sådanne begivenheder konspirerer faktisk om at krænke mindet om millioner af ofre og ignorere Nürnbergdomstolens afgørelser og FN's Generalforsamlings resolution imod forherligelse af nazisme.«

Lukashevich har opfordret til, at OSCE's Kontor for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder kræver, at de lettiske myndigheder stopper med at støtte »eller ignorere neonazister ... møder for SS-veteraner og deres tilhængere er en krænkelse af mindet om millioner af ofre i Anden Verdenskrig«. Lukashevich bemærkede skarpt, at den årlige march af de Lettiske Legioner fortsætter uden så meget som et pip fra Washington, London eller Paris, eller EU's lederskab, »der er hurtige til at komme med barske udtalelser mht. andre«.

Regeringer ignorerer disse neonazistiske aktiviteter til fare for sig selv, eftersom det »uundgåeligt vil føre til en tragedie«. Med henvisning til Ukraine bemærkede han, at »i flere år har nationalister, der bærer nazisymboler, tortureret og dræbt folk for deres overbevisninger i en af vore nabostater«. Mere generelt sagde han, »vi er vidne til en *de facto* rehabilitering og forherligelse af dem, der, som medlemmer af den frivillige Waffen SS Letlandslegion begik utallige forbrydelser i Rusland, Belarus og Polen og var involveret i storstilede straffeaktioner imod hundrede tusinder af civile og massedrab på jøder«.

Foto: Folk bærer flag under den årlige march til minde om den lettiske enhed af Waffen SS (Schutzstaffel), også kendt som Legionærerne, i Riga, 16. marts, 2017.

Bayerns ministerpræsident leder delegation til Moskva; annoncerer Merkel-besøg til Moskva

17. marts., 2017 – Under anførelse af Bayerns ministerpræsident Horst Seehofer besøgte en delegation af politikere og industrifolk Moskva i tre dage og sluttede her til morgen med en rundvisning i Skolkova Innovationscenter nær ved Moskva.

I går mødtes Seehofer og hans forgænger i Bayern, Edmund Stoiber, med den russiske præsident Vladimir Putin. De informerede ham bl.a. om, at den tyske kansler Angela Merkel vil møde ham i Moskva den 2. maj. Der er indgået aftale om en særlig russisk-bayersk økonomisk kommission for at fremme investering og handel mellem de to sider.

Fra delegationens side var der stærk kritik af sanktioneerne mod Rusland. Bayerns økonomiminister Ilse Aigner undsagde sanktioneerne som værende et »princip om pres og modpres, der ikke fungerer på de økonomiske relationers niveau« og krævede, at EU foretager en »seriøs cost-benefit-analyse« over resultaterne af hele sanktionspolitikken. Seehofer sagde, at »Jeg er modstander af den gamle blok-tænkning, der erklærer den ene for god og den anden dårlig«. Den bayerske landbrugsminister Helmut Brunner sagde, at hans drøftelser i Moskva havde til formål »at forberede post-sanktionsæraen«.

Foto: Horst Seehofer besøgte Skolkova Innovationscenter nær Moskva den 17. marts, 2017.

Brug skønhed, optimisme og store ideer til at inspirere folk!

Leder; LaRouchePAC Internationale Webcast, 17. marts, 2017

I dag vil vi afspille et meget specielt, eksklusivt interview under webcastet; med en forfatter inden for finansielle spørgsmål, Nomi Prins, der har forfattet flere bøger, inkl. All the President's Bankers, og som er en meget stærk fortaler for Glass-Steagall.

Matthew Ogden: Det er i dag den 17. marts, 2017. ... Med mig i studiet har jeg i dag min kollega Jason Ross, og via video Rachel Brown, fra Boston, Massachusetts – medlem af LaRouchePAC Policy Committee. I dag vil vi afspille et meget specielt, eksklusivt interview under webcastet; med en forfatter inden for finansielle spørgsmål, Nomi Prins, der har forfattet flere bøger, inkl. All the President's Bankers, og som er en meget stærk fortaler for Glass-Steagall.

Men før vi går over til dette, vil jeg henlede opmærksomheden på, at man på vores hjemmeside nu kan se vores helt nye, digitale version af LaRouchePAC's brochure, med titlen **»LaRouches Fire Love: De fysisk-økonomiske principper for USA's økonomiske genrejsning; Amerikas fremtid på Den Nye Silkevej«.**

Den er nu tilgængelig i digital form på LaRouchePAC's webside, og vil snart være tilgængeligt som pdf; denne pdf vil blive massivt cirkuleret, hvilket er meget afgørende. *

Samtidig kører LaRouchePAC en national og international kampagne for opbakning til Apellen, (på LPAC: <http://lpac.co/sign4laws>, på dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=18227>)

(Matthew Ogden oplæser Apellen).

(Dernæst følger videoklip med Paul Gallaghers interview med Nomi Prins).

** En dansk version af denne pdf er under udarbejdelse.*

Se: **Introduktion.**

Se: **Jason Ross præsenterer brochuren Fire Love**, dansk udskrift af video, 10. marts: *LaRouchePAC webcast, 10. mrs., start på 25 min*

Engelsk udskrift af hele dette webcast:

PAUL GALLAGHER : What do you think is the way that Republicans and Democrats can join on what you're proposing with Glass-Steagall, and with regard to the Dodd-Frank Act also? Glass-Steagall is now introduced in the House, it has nearly 40 sponsors; but from the Republican side, there is this attack on regulation. They're being told by their leaders that they have to look for legislation to remove regulation from the banks. How do you think that this can be bridged?

NOMI PRINS : Well, if we go back to what happened in the crisis relative to the bail-out moments, where both Republicans and Democrats were faced with a very crisis [sic] banking system, it was really more Republicans who didn't necessarily want to vote for bailing out on those banks. There certainly are a number of Republicans; there were people on both sides who didn't feel that the bail-out was the responsible thing to do. I agree with that; I think there were other ways, much more cheap ways that would have not incurred so much debt onto the U.S. books. And also this whole global

proliferation of debt that I've been talking about; there would have been very simple ways to fix that entire thing. I wrote about them in "It Takes A Pillage" in 2009; but that didn't happen, and so what happened was that Republicans and Democrats and their constituents were basically on the hook for supporting these institutions. Not just in the bail-out, but then in all of the years of very low interest rates, where the savings of voters and their communities are unable to achieve the returns that they had in the past when rates were higher; and just a lot of different things happened in both Republican and Democratic institutions that were hampered by the remedies that were put in place to deal with the crisis, that had to do with the fact that our banks were "too big to fail", and the moral hazard that was associated with that, that has not gone away. It's almost as if, if we start to debate the term "regulation" or "deregulation", we're missing the structural element of what the banking system looked like; like co-mingling deposits and loans with riskier activities; and if it didn't look like that anymore, there would actually be less need for regulating smaller things around the edges.

You start to have to regulate small things around the edges of the banking system, when the banking system itself is structured in such a way that it can incur such great damage onto the overall economy. So from the standpoint – even historically – of why both Republicans and Democrats wanted the Glass-Steagall Act, and almost collectively voted on both sides for the Glass-Steagall Act of 1933, that was because both parties believed there should be more confidence in the banking system. That it shouldn't be the government's concern that banks were going to implode, or trust companies were going to implode, and we were going to have another Great Depression. Nobody really wanted that; which was why it was such a bipartisan vote. It was a bipartisan vote to repeal Glass-Steagall in 1999, because we had had so many good years of basically not having financial crises, that I think Congress people on both sides of the aisle forgot why and

said, "Well, the world is different right now. We can repeal Glass-Steagall; these banks should be allowed to be bigger and to operate more different types of services," because that's how the U.S. is competitive with the rest of the world if the rest of the world is doing it. That's what Europeans were doing; that's what European banks were doing. There were all these competition arguments that were coming from the Republican side and the Democratic side which forgot history; the history of why Glass-Steagall existed to begin with, and the fact that we had a lot of stability in the system for most of the decades that followed that. It was only when chinks started happening in that regulation around the edges that we started having more mini-crises, and ultimately the larger financial crisis in 2007-2008.

So, it shouldn't be a partisan issue; it should be something that both Republicans and Democrats want to avoid – another financial crisis. I would hope that both sides look at the history of what this country did when we had a major financial crash followed by a depression; how it was stabilized after that; where it broke down and why it broke down in the last crisis. We're actually at a very dangerous point right now if we don't restructure the financial system. If we do, if we bring back Glass-Steagall, we don't have to have as many arguments about regulation anymore, because financial services companies and banks will have picked a side. One side will be lending into the main economy – corporations and so forth; one side will be trading from a riskier perspective. That's how it was, and that only changes the structure which enables us to be healthier from a risk standpoint going forward.

OGDEN: We'll come back with the second clip from this interview; but before we do that, why don't we just discuss this a little bit? Rachel, you obviously ran a nationally-recognized campaign in 2010 against Barney Frank – the author of the Dodd-Frank – who is the one who made this entire false, fallacy argument about regulation and so forth. You made

Glass-Steagall a household term not only in Massachusetts, but across the country at that time. Maybe you want to say a little bit about that campaign, or what's happening now around the Glass-Steagall fight; but the broader international significance of what this means.

RACHEL BROWN: Well, I'll just say that she's right that it's not partisan; Glass-Steagall has nothing to do with a party. The Republicans have been insane to say that they're not for this, when obviously, the majority of the American population is. Wall Street is a criminal entity; it's fascist. There's no separation between Wall Street, terrorism, drug money, and the British Empire. So I think the reason we haven't put through Glass-Steagall is because there has not been an adequate response to the question of the British threat to the U.S. republic. The British did say to a LaRouche PAC correspondent that putting through Glass-Steagall would be considered a declaration of war by the British. That is the condition that the world is in right now. We either shut down Wall Street, or we have a complete collapse of the United States; going back into the state of things that we saw over the last 16 years. The American people voted in November not to die; and that should be the trend of the United States now. Take this momentum that's happening globally around the world right now, bring this momentum into the United States; and yes, put through Glass-Steagall. If we don't, there is really no other option.

JASON ROSS: That's our first ticket, the first of the Four Laws of Mr. LaRouche, that's the first ticket to joining the Belt and Road Initiative; to joining the New Silk Road. There's just no way we as a nation can participate in the kind of infrastructure renaissance taking place around the world – and it could take place here – without Glass-Steagall. There's going to be no way to orient credit towards these long-term development projects if we have a system where money goes into the banking sector and it just stays there; it never comes

back out again, which is what we've had with the bail-outs under Dodd-Frank. We need that separation to make banks actually finance real projects that aren't just in the world of finance.

OGDEN: And it's that kind of Hamiltonian credit – you already see the impulse towards that coming from China with the AIIB to build the New Silk Road with the BRICS bank, the new development bank. That's actually the subject of the second clip we're going to play from Nomi Prins; so we'll put that on the screen now.

GALLAGHER : To return to the article that you wrote, forecasting for 2017, you were discussing in there, if I remember it right, the international economic situation – not only in the United States – and you talked about the potentially combined importance of Japan and China for the world economy and for the United States. Obviously, they are countries which are both coming directly with proposals towards the Trump administration; they're also countries which usually strategically oppose each other.

So, how do you see that? What is the importance of this combined effect of China and Japan on the world economy which you are otherwise describing as very unstable?

PRINS : There are a couple things. First, in this whole evolution of central banks and the Fed and the CBN Bank of Japan sort of coordinating their policies over the last post-financial crisis years, it created a situation where the People's Bank of China got very concerned, and they were very critical of this policy of cheapening money and quantitative easing and the collaboration of the other sort of "developed" countries' central banks, and talked a lot about how there was hidden risk in that. As a result of their criticism, they also began to elevate their political position; because there were a lot of other countries – developing countries – that felt the same way, both in the Asian region and also in America,

and so forth, who were also concerned that the Fed was sort of dominating currencies and monetary policy and the cost of money throughout. And they had to either figure out how to separate what they were doing in their own country, join up with what the Fed was doing, or deal with how the international globalized markets would punish them.

China got annoyed by this, and as a result, they started pushing the IMF to include them as a reserve currency, in something called an SDR – a basket of currencies which before that point had just been the dollar, the euro. It had been the franc and the deutschmark before 1999. It was basically just the dollar, the euro, the Japanese yen, and the British pound. Those were the currencies that effectively lined the reserves of central banks, and it was basically how liquidity was provided throughout the world amongst the larger countries. China wanted to push into that; so they used this sort of criticism and the instability that they discuss. Not just them, but the IMF and others discuss the instability of the Fed policy, and ultimately pushed their way in to the SDRs. So now there's five currencies. And they came in No. 3, so basically, in terms of the size of the weighting of this basket, it's the dollar, the euro, the Chinese ren, the Japanese yen, and the British pound. They're almost the same at the bottom, No. 4 and No. 5. That was also a political push. It was monetary, it was political. At the same time, they were developing more trade alliances in the region with Russia, establishing the BRICS Bank, which was a development bank between Brazil, Russia, India, China and South Africa, that would be purely run and used for emerging markets, which was kind-of the newest of its kind. It started to just champion a lot of external-to-the-U.S. types of things.

As Trump was running, all this was kind of still in play. As he basically came on to the scene and started talking about more sort of nationalistic, more isolated trade policy; calling China a currency manipulator, stealing jobs and so

forth, which he was not the only one. The Democrats also called China a currency manipulator. It's in my new book: all the times that something would go wrong in the U.S., and China was blamed for it, even though they weren't necessarily related.

China basically continued to develop alliances throughout the region. When Brexit happened in Europe, it basically stepped up, as the U.S. is stepping up, to try and forge a separate relationship with the UK, or to sort of start to map one out. It's trying to form separate relationships now with Mexico, because there is a sort of negativity surrounding our relationship with Mexico in the era of the Trump administration. All of these things that started to shift because of central bank and monetary policy, have sort of accelerated because of potential nationalistic and racist isolationist bilateral trade policy.

How Japan fits in all that, is that Japan has historical antagonism with China, but at the same time it's part of Asia. So, you have a choice to make. They have a very strong relationship with the U.S. We're large trading partners; we're allies on so many different elements, including on the military side. The Bank of Japan was a staunch ally of what the Fed was doing during this entire, I call it in my new book, "Artisanal Money Era," since the financial crisis, and kind-of moving along with what the Fed wanted. So, it was playing that side, and had to. At the same time it's got this huge country next door that's developing all these other relationships in its region, and it really has to decide where survival is going to lie.

And so there have been trade arrangements and agreements that Japan has made with BRICS countries as well as with China, that have developed out of this sense of concern or uncertainty, relative to what would happen with the U.S. relationship; as they've also been trying to maintain a strong U.S. relationship. And that just alters the shift of power

into sort of trading money between sort of the West – the U.S. and the European bloc – and what is growing in the area of Asia and Eurasia and the BRICS nations. Japan, again, is sort of in this component.

GALLAGHER: China is also offering the United States the Belt and Road Initiative, these large, great infrastructure projects, and the Asian Infrastructure Investment Bank – which Obama didn't want; wanted to try to stop, but has expanded nonetheless. Do these make the world economy more stable? Is this...

PRINS: Well, I think it's a logical next point. China has criticized the U.S. policy for creating instability in the world, as have many countries. That has allowed it to have a lot more regional trading blocs and to become a part of the international financial markets. That in tandem has allowed it to continue to develop its own infrastructure; it has really good infrastructure. I was in China last summer for a while, and I took their high-speed trains from Beijing to Shanghai, and they're awesome; as are the high-speed trains, for example, in Japan, where the distance from the airport to the center of Tokyo would take like two-and-a-half hours if you take a taxi or try to drive that. But it's a very short, quick, pleasant experience on a high-speed train that also tells you where your gate is, and has all sorts of boarding information; it talks to you in different languages. There's a lot of high-tech stuff going on there, from an infrastructure standpoint. Similar in China.

Wanting to export that to the U.S. is a way to sort of take economic advantage, which is smart of them, to what Trump is talking about, in terms of building infrastructure here. It just might be cheaper, and actually more at a higher quality from a technological perspective, to work with the Chinese on these initiatives in our country. You kill two birds with one stone. You have jobs that are created here, because the work's physically taking place here. But you have engineering and

design and plans of technology that's happening in China. And so, from a Trump perspective, you're able to say you're not losing jobs, or you're not losing some jobs, or you're splitting jobs, or whatever, which is not necessarily a bad thing. And China's able to add another growth area onto this whole pattern that it's undergone in the last five, six years.

OGDEN: The full video of that interview will be available on the LaRouchePAC website over the course of this weekend, so you can look forward to that. Let's just open it up, and we can discuss it a little bit more.

Again, this is obviously the subject of the petition and what LaRouche PAC is leading in the United States. The context of this discussion is a revival of the depth of understanding of economic science Alexander Hamilton created; and that's distilled in the form of these four economic laws, which are elaborated in this new pamphlet, and available on the LaRouche PAC website.

BROWN: I think the point about the Four Laws, is that it is a unified, integrated system; you can't have one without the other. It's also the only way to affect what's happening to people in the United States, with the drug crisis, unemployment, etc. The Four Laws are the only way to unify the country. I did want to put out a particular response to the question of the British attack on the Presidency. What are the British afraid of? They are afraid that what's happening globally may happen in the United States – a resistance to the policies of the recent period of financial control, of economic manipulation, and economic warfare, which has hit the United States. Glass-Steagall will overturn that policy; so, yes, Glass-Steagall and the Four Laws have got to be done.

When you have, now, these freak-outs and accusations against the U.S. Presidency, many of which originate from the British, you have to question what is the motivation; and has there been a beneficial aspect of the recent relationship of

listening to London, of listening to Wall Street? What has that done to the American people? I think Donald Trump might want to know a few of these things – about some fundamental questions that should be raised.

What the British said recently in response about the wiretapping, has been public. Said a spokesperson for GCHQ: "Recent allegations made by media commentator judge Andrew Napolitano about GCHQ being asked to conduct 'wire tapping' against the then President Elect are nonsense. They are utterly ridiculous and should be ignored." This is what they say. However, you have a number of statements from U.S. intelligence representatives, one of whom – Scott Ritter – was outspoken in the fight around the Iraq war, and questioned the intelligence around the so-called "weapons of mass destruction." He just put out a recent article, saying that the evidence of the transcript of Gen. Michael Flynn – which ended in his resignation – that this transcript's existence itself poses serious questions as to how that transcript came about. That either it came about from a FISA order, which Obama said didn't happen, or it was ordered directly by the President, or it was by the FBI, which has to go through certain U.S. laws and would mean that Gen. Flynn's name could not be released publicly (that's the third option). Or, the last option, Ritter says, which wouldn't have to go through this U.S. particular law about not naming Gen. Flynn, would be to go through a foreign intelligence service, of which there is ample evidence. There is a very close collaboration of U.S. Intelligence and British Intelligence; they're said to function essentially as one unit. We also have the recent 35-page "dodgy" dossier, which is known to be written by MI6 agent, to attack Trump, not even President-elect at the time, which was paid for by Democratic Party representatives and Republican Party representatives.

So, when Trump says there might be a political motivation, and that there might be surveillance, there are many other people

who think that same thing. What Scott Ritter says, is that these questions should be raised. He says that "What Senate and House members should be asking for [in their upcoming investigation] is an accounting of all interaction between the CIA and GCHQ that transpired between Dec. 29, 2016, and Jan. 26, 2017, with a particular focus on the activities of both [John] Brennan and [Robert] Hannigan during this time." Hannigan, who was the head of GCHQ, happened to resign three days before the General Flynn transcript came out publicly, when Prime Minister Theresa May was actually in the United States, as well. Whether that could be coincidental, I don't know; but they're raising questions. Why did Hannigan resign at this time? In his article, Ritter continues: "Both men should be subpoenaed, as well as [Sally] Yates and any and all officials from the CIA, FBI, Justice Department, NSA, and GCHQ who were involved in any manner with the production and provision of the Flynn transcript to American intelligence, and its subsequent use by U.S. government officials." The transcript was also then leaked to the U.S. media, which was also illegal.

You also have Larry Wilkerson, the former Chief of Staff for Secretary of State Colin Powell, who also said that it's very strange that Hannigan resigned at this time. He says, "I'm not one to defend Trump, but in this case he might be right. It's just that it wasn't the FBI. Comey's right, he wasn't wire-tapping anybody, it was John Brennan, at the CIA." Then you also have Larry Johnson, a former CIA analyst, who also said something to this effect; he talked about the collaboration between GCHQ and the NSA. So, I think those facts should be on the table, as well as the Tony Blair history and the history of assassinations of U.S. Presidents.

Then also to put forward, as mentioned before, Helga Zepp-LaRouche's statement from earlier this week that we should not just look at today and yesterday in the news media; but keep in mind this global process that has really been emerging over

the last several years. Just over the last year, we had the Vladivostok forum last summer in Russia, which was a major development; the G20 meeting in China; the Chinese presentation at the UN on the One Belt, One Road last fall; the BRICS forum in Goa, India last October; and then in November, the U.S. elections. So, this is a monumental process in history, and it's absolutely LaRouche's Four Laws and the United States joining this international process of regaining an orientation towards truth and the development of the physical economy that this is the time to put this completely through.

ROSS: It's a whole shift in paradigm; and part of this thing with the British freak-out in many different ways regarding the Trump Presidency and the style of approach that many in the Democratic Party have taken, of a simple idea of "resist". Resist anything that Trump does, no matter what it is. Is it a good thing? Is it a bad thing? It doesn't matter; Trump did it. Resist!

The idea of resist is a color revolution type of outlook. It's an outlook that doesn't go anywhere; that doesn't provide leadership, when leadership is what's needed right now. We need Glass-Steagall passed; we need to be able to finance the infrastructure needs of the United States to lay out a whole new platform of infrastructure. That's going to cost a lot of money. Donald Trump's \$1 trillion is not nearly enough. Doing it through public-private partnerships is not going to work. So, where is the party of FDR, for example, saying we're going to finance this in a Hamiltonian credit orientation; we're going to make trillions of dollars available over the long-term to finance projects that will have a massive pay back in terms of totally changing the whole system a decade from now, five years from now, 20 years from now for the larger projects. That's leadership; and that's what's needed. It's an entirely different world.

Rachel, you brought up that the Four Laws aren't four laws

that when passed will have a cumulative good effect; but that it's one outlook, it's one paradigm that has this four-part component. Like a piece of music that has four movements; but they're not four movement that got put together and happened to work nicely, it was one piece. Leadership on that is what's needed. Think about the irony of this: President Bush, Vice President Cheney started based on faulty, untrue intelligence – which certainly at least Cheney knew was untrue – which came via the British; launched a war in Iraq that has led – according to accounts of people there – to over 1 million dead Iraqis. They weren't impeached; Cheney should have been impeached. The idea that now it's bad to be friends with Putin? You know who you really would not want to be seen with? How about the Queen of England? How about Tony Blair? {That's} somebody you wouldn't want to be seen in public with. You want to talk about an unelected dictator making decisions with the military that have world implications? There's the Queen of England for you, for example.

The potential that we've got right now for a New Paradigm, not a few new laws; not four independent laws that have a cumulative or synergistic impact. But a New Paradigm that's wide open right now. When Xi Jinping in September 2013, first publicly launched the One Belt, One Road – now called the Belt and Road Initiative – in Kazakhstan at Nazarbayev University, that wasn't one action by President Xi; that was opening up a whole new paradigm that's been in preparation for years. Something that the LaRouches have been organizing for, especially intensively since the collapse of the Soviet Union; a potential for world organization for the betterment of people; to eliminate poverty and move to a new level of mankind. That's what we could be doing; and that's what leadership would look like right now, not resisting.

OGDEN: You compared the Four Economic Laws to a piece of music; four movements in a piece of music that necessitates the following one and necessitates the previous one. A

spokesman for the Chinese Foreign Ministry recently compared the New Silk Road to a symphony. He said this kind of win-win paradigm among nations is comparable to a symphony orchestra, where you have different musical instruments, but not any one of them in isolation can produce the awesome beauty and power of a symphonic composition; but all of them together create something which is much bigger than each one by themselves. That's the kind of win-win paradigm which the United States should be joining; it's not us against them anymore. It's not winner take all; it's a completely New Paradigm as you're saying. It's based on new axioms of relationships between.

We saw Donald Trump in his state of the union address, he said America is willing to find new friends and to forge new partnerships where shared interests align. We want harmony and stability, not war and conflict. Well, the kind of harmony of a symphony orchestra, the kind of harmony of the New Silk Road, requires British imperialistic-style geopolitics be a thing of the past. We need to make a clean break and say "What {are} our mutual interests?" Mutual interests can only be found in the future; it's only in the future of mankind as a whole, especially at this point in human evolution.

Now I know that yesterday on the LaRouche PAC activists' call last night, Bill Roberts was the featured guest speaker. I think he had a very good presentation of what Franklin Roosevelt accomplished in terms of the industrial and economic revival of the United States, which allowed us to win World War II. This obviously was referring back to Donald Trump's visit to Ypsilanti, Michigan, where he made reference to the Arsenal of Democracy. But there are economic principles which are required to be understood.

The other thing which is available to understand real harmony, and as you were saying, the unity of effect of either LaRouche's Four Laws or this New Paradigm of economic relations among countries, is a presentation that John Sigerson made in Manhattan during a meeting up there on

Saturday. It's titled on the LaRouche PAC website "Motivführung 101: Introduction to the Haydn-Mozart Revolution".

[<https://larouchepac.com/20170314/motivf-hrung-101-introduction-haydn-mozart-revolution>] This is the kind of thinking which is required if you are to understand all of the moving parts that are taking place right now in world history. So, all of those are recommended to our viewers in addition to this full interview that's going to be presented on the website this weekend – Nomi Prins; and also the full text of the digital pamphlet on America's Future Along the New Silk Road.

But Rachel, coming back to what you said, people must understand that the fight for Glass-Steagall is just that; it is a fight! There are avowed enemies to this New Paradigm of economic relations, who are willing to stop at nothing. Many of those are found on Wall Street and found in the City of London. Putting those facts on the table and making that reality clear, that there is a very nasty political war going on right now, not just behind the scenes but in full daylight. I think that's very significant for people to understand, and not be naïve about. Maybe you can say just a little bit more about that in terms of what the American people should see as their role in actively intervening into that.

BROWN: LaRouche reminded people after the election, that this should be a reminder to them of their power. We are witnessing a reawakening of the thinking of the nation. For a long time, people were afraid to think; they might not have been conscious of it, but there is an optimism out there. But it needs to be educated; and what is not understood is this international process. There is a desperate attempt to keep this out of the U.S. media and to keep people focussed on these non-issues, as you're mentioning. They're not real; they're fictions, they're distractions. So, I just think people need to be reminded of their power; and given that encouragement to study the solution, that's what people need.

We have to inspire people; we have to create something that's infectious, and what's infectious is beauty, is optimism, is great ideas. People should just use the material that we're putting out – the music, the pamphlet – and go out there and inspire other people.

OGDEN: OK. Thank you very much. So, one last time, I'm going to put a link on the screen for this petition. This is "U.S. Needs Win-Win Development; Implement LaRouche's Four Laws and Join China's New Silk Road" – lpac.co/sign4laws. Please circulate that as widely as possible, and be on the look-out for the pdf version of the new LaRouche PAC pamphlet. So, thank you very much to Rachel and Jason for joining me here today; and thank you to all of you. Again, Happy St. Patrick's Day! And please stay tuned tolarouchepac.com.

100-års dagen for rumpioneren Krafft Ehrickes fødsel nærmer sig

Leder fra LaRouchePAC, 16. marts, 2017 – Næste fredag, den 24. marts, fejrer vi 100-års dagen for den store, tysk-amerikanske, visionære videnskabsmand, Krafft Ehrickes fødsel. Gid han endnu var i live, i dette enestående, men midlertidige øjeblik i historien, hvor vi, efter spildte årtier, omsider kan gå fremefter med virkeliggørelsen af hans planer for menneskehedens forædling. Da han ikke er her mere, påhviler det os, der er tilbage, at studere og indoptage hans tankegang i en grad, hvor han bliver en del af os, så han lever gennem os, og vi vinder de sejre, som han så klart forudså.

Selv om det globale rumprogram skylder Krafft Ehricke alt, så var han meget mere end en rumforsker. Som alle store videnskabsfolk; som Lyndon og Helga Zepp-LaRouche, med hvem han havde et tæt samarbejde, så åbnede han et nyt vindue til den virkelige, menneskelige ånd. Han forstod og forklarede, at det er selve den fundamentale, unikke kerne i mennesket, der får det til at erobre enhver af naturens fremskudte grænser – og som nu bringer det frem til at udforske Solsystemet, og dernæst gå hinsides dette. I Ehrickes »Astronautikkens tre fundamentale love« skrev han, at det er menneskets »skæbne som et element i livet, der er begavet med fornuftens evne og den i det iboende, moralske lovs visdom«. Og således er det. Men i andre skrifter gik Krafft endnu videre og sagde, på sin egen måde, at menneskets enestående talent for skabende fornuft udgør et unikt udtryk for selve universets inderste natur. Keplers store gennembrud kom fra en tilsvarende indsigt. Han og Krafft begreb, sammen med også Dante, »den kærlighed, der får Solen og de andre stjerner til at bevæge sig«.

En udarbejdelse af denne indsigt udgøres af Lyndon LaRouches Fjerde Lov, der på en vis måde indkapsler de tre andre af hans »Fire Nye Love« fra juni, 2014.

Efter at Obama, dømt, ligesom en Macbeth, af sine enorme forbrydelser, er faldet og stødt ud i vanære, har Det britiske Imperium mistet sin håndhæver, i det mindste for indeværende – præcis, som Lyndon LaRouche havde forudset. Efter den blodige tyrans omstyrtelse, er den nye præsident velmenende. Men intet kan erstatte Lyndon LaRouches intellektuelle lederskab; dette er lige så sandt i dag, som det har været siden 1970'erne.

Men det kræver, at I åbner øjnene: sejren er nu inden for rækkevidde. De Fire Love kan blive vedtaget. USA kan gå med i Den Nye Silkevej. USA kan gå sammen med Kina, Rusland, Indien og andre nationer om at erobre rummet, fra hvilket udsigtspunkt Krafft Ehricke vil smile ned os.

Foto: Den tysk-amerikanske rumforskningspioner Krafft Ehricke

(venstre) drøfter en satellitmodel til menneskelig beboelse, den 22. juni, 1958, før den første, bemandede rumflyvning fandt sted.

(Dette skete, da den sovjetiske kosmonaut (daværende russiske betegnelse), Jurij Gagarin, i 1961 blev det første menneske i rummet og den første til at gå i kredsløb om Jorden.)

Det Russiske Udenrigsministerium fordømmer katastrofal humanitær krise i Yemen

15. mrs., 2017 – »Vi må atter vende tilbage til den humanitære situation i Yemen. Situationen dér er blevet endnu mere katastrofal efter den seneste optrapning af kampene«, udtalte talsperson for det Russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, den 13. marts.

Hun citerede FN-undersekretær Stephen O'Briens briefing af 10. marts til FN's Sikkerhedsråd, hvor han karakteriserede Yemen som den største humanitære krise i verden. Hun udnævnte den saudiskledede koalition som ansvarlig for dens involvering i kampe, der har dræbt mindst 7.500 siden marts 2015, og såret flere end 40.000 mennesker; efterladt flere end 7 million, for det meste børn, fejlernæret; fordrevet flere end to million mennesker (62.000 alene i løbet af de seneste seks uger), og hvoraf mange lever ude under åben himmel.

Zacharova tilføjede denne rædselsvækkende advarsel: »Planer om at lancere en offensiv imod Yemens største havn, Hodeida,

vækker især bekymring. Kampe i denne region vil ikke alene forårsage en masseflugt af befolkningen, men vil grundlæggende set afskære hovedstaden Sana'a fra forsyningsruter for fødevarer og humanitær hjælp. Det er overflødigt at sige, hvilke katastrofale konsekvenser, dette ville få.»

Dette er, som hun påpegede, den situation, som de vestlige medier og NGO'er giver liden opmærksomhed og tavst springer over.

Foto: ... og de døde begraves. Yemen.

Grækenlands kreditorer kræver yderligere nedskæringer for milliarder, alt imens græske børn lider bitter nød

15. mrs., 2017 – Græsk presse rapporterer, at landets kreditorer kræver, at der skæres endnu flere milliarder i budgettet for at opnå et uopnåeligt budgetoverskud på 4,5 %, op fra 3,5 %, der også er umuligt. Tror kreditorerne rent faktisk, at Grækenland rent faktisk kan betale sin illegitime gæld på over 300 mia. euro, ud? Disse krav stilles på et tidspunkt, hvor det nu rapporteres, at halvdelen af arbejdere i den private sektor får mindre end 800 euro (dk kroner 5.947) om måneden i løn. Endnu en rædselshistorie, denne gang fra Reuters, er fremkommet om, at det er børn, der lider mest i krisen.

De såkaldte »eksperter« fra EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank (ECB) og den Internationale Valutafond (IMF), har

været i forhandlinger om en ny runde nedskæringstiltag, så flere midler kan frigives fra bailout-fonden til at gå direkte til de banker, til hvilke Grækenland har gæld, inkl. ECB. Alt imens man sidste år hævdede, at det latterlige mål med et budgetoverskud på 3,5 % ville blive taget af bordet, så rapporteres det nu i den græske avis *Protothema*, at »kreditorer nu ser frem til totalt urealistiske, primære overskud på 4-4,5 % af BNP for 2019«. Dette betyder 1-1,5 mia. euro i ekstra nedskæringer, oven i de allerede krævede 3,6 mia. euro.

Tal fra den årlige rapport fra Arbejdsinstituttet (INE) af den Almene Sammenslutning af Græske Arbejdere (GSEE) viser, at lønnen til næsten 52 % af arbejdere i den private sektor er blevet reduceret til ned under 800 euro om måneden, svarende til \$851,50, iflg. en rapport i *Xinhua*.

Tal viser, at 51,6 % tjener mindre end 799 euro. Dette kan specificeres til 15,2 %, der tjener mindre end 499 euro, 23,6 %, der tjener mellem 500-699 euro, og 12,8 %, der tjener mellem 700-799 euro. Kun 17,3 % tjener mellem 800-999 euro, og 17,8 % tjener over 1.000 euro; 11,1 % mellem 1.000-1.299 euro, og 6,7 % over 1.300 euro. I den offentlige sektor, alt imens kun 11 % af arbejdere i denne sektor tjener mindre end 800 euro om måneden, så tjener kun 15 % mere end 1.300 euro. Dette betyder, at kun henved 22 % af den totale arbejdsstyrke tjener over 1.300 euro (dk krone 9.664) om måneden.

Disse tal kan sammenlignes med den gennemsnitlige månedsløn i Tyskland på 3.600 euro (26.762 d.kr.).

Som det tidligere er blevet rapporteret, så ligger den virkelige arbejdsløshed på 29,6 %. Med 68,1 % af de arbejdsløse, der lever på fattigdomsgrænsen. Desuden er tallet for fuldtidsansættelser faldet fra 79 % i 2009 og til 45,3 % i 2016. Dertil kommer, at, i 2016, var henved 54,7 % ansat på »fleksible« arbejdskontrakter, en stigning fra 21 % i 2009.

I mellemtiden, oven i rapporterne om, at den græske arbejdsløshed er over 30 %, fattigdommen 40 %, og med et sundhedsvæsen, der næsten er kollapsede, osv., så offentliggør Reuters en historie om, hvordan græske mødre nu overlader deres børn til børnehjem og hjem for mishandlede børn, fordi de ikke længere kan brødføde og drage omsorg for dem.

Ét af disse hjem, Model National Nursery, der blev grundlagt som et hjem for forældreløse børn, er nu begyndt at modtage et voksende antal børn, fordi deres forældre ikke kan give dem de basale fornødenheder; i teorien kan disse børn opholde sig hos deres forældre, eller forælderen, weekenden over. Dette særlige hjem har en lang venteliste for ansøgninger, og lider alligevel under manglen på finansiering, fordi nedskæringstiltag og økonomisk kollaps har skåret dybt ind i hjemmets budget, hvilket er almindeligt for disse centre.

Lederen af Model Nursery, Iro Zervaki, beskriver børnenes traume, hvoraf nogle blot er 3 år gamle, når de efterlades af deres forældre.

»Vi har haft tilfælde, hvor børnene endda forsøgte at forlade hjemmet, at løbe væk, for at være sammen med deres mor«, sagde Zervaki. »De kender ikke forskel på ugedagene og spørger hver dag, 'Er det fredag?'« Anthoula Zarmakoupi, en socialarbejder, sagde: »De ved, mor kommer og henter dem i weekenden«. Men undertiden er ikke engang dét muligt, sagde hun. »Vi har børn, hvis forældre er hjemløse, så det er meget svært for dem selv at hente børnene hjem til weekenden.«

Foto: Børn på børnehjemmet Model National Nursery, i Kallithea, Athen, Grækenland, får bøttesuppe til frokost, 3. marts, 2017.

Kina understreger betydning af jernbaneprojekter i Afrika

15. marts, 2017 – En hurtig udvikling af jernbanenettet er vigtigt, da det »kan være med til at forbedre økonomien, skabe jobs, og skatter vil bringe fordele i denne forbindelse. De fleste afrikanske lande hilser Kinas tilstedeværelse dér velkommen«, sagde talsmand for det Kinesiske Handelsministerium, Shen Danyang.

»Afrika udgør en vigtig del af jernbane-initiativet i 'Bælt & Vej'. Når vore teams først kommer til stedet, undersøger de området for vand, så lokalbefolkningen har vand. Dernæst bygger vi veje, fordi vi har brug for dem til jernbanebyggeriet; og for det tredje, så skaber vi jobs«, sagde Wang Mengshu fra Det Kinesiske Ingeniørakademi.

I begyndelsen af næste måned skal kinesiske entreprenører efter planen færdiggøre et 500 km langt jernbaneprojekt med standard skinneafstand i Kenya, der vil forbinde byen Mombasa til landets hovedstad, Nairobi. I mellemtiden er en 700 km lang jernbanelinje i indlandsnationen Etiopien, der forbinder nationens hovedstad Addis Abeba med Djibouti på Afrikas østkyst, allerede færdig. Der er andre planer i gang for at bygge flere jernbanelinjer i Uganda, Tanzania og Rwanda.

»Afrika kan lære af vore erfaringer. De ser, at jernbaner kan styrke en økonomi. Nu ser vi alle afrikanske lande, der planlægger at bygge 7.000-8.000 km jernbaner. Det samme indså vi i Kina. Uanset, hvor stramt budgettet er, så kan vi afse nogle penge til vore jernbaner«, sagde Wang.

Hollandske valg: Nederlag vendes til 'sejr', EU-stil

16. mrs., 2017 – Den hollandske statsminister Mark Ruttes pro-EU regering har netop lidt et katastrofalt nederlag, som tilhængerne af EU proklamerer som en stor sejr over euroskeptikere. Statsminister Ruttes liberale Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (Folkepartiet for Frihed og Demokrati), VVD, »vandt« det hollandske valg og fik hele 33 pladser af parlamentets 150 pladser, med et tab på 8 pladser. Han 'slog' Geert Wilders parti, Partij voor de Vrijheid (Partiet for Frihed), PVV, der fik 20 pladser og vandt 5 pladser i forhold til sidste valg. Ingen havde faktisk forventet, at Geert Wilders ville vinde; selv, hvis han skulle have vundet med et minimalt flertal, som VVD, ville han aldrig finde koalitions partnere til at danne en regering. Men, som det står, så vandt han 5 pladser!

I virkeligheden led regeringen et dramatisk tab, eftersom dens koalitions partner, Arbejderpartiet, styrtdykkede fra 38 pladser til blot 9. Ruttes koalition mistede altså flere end halvdelen af sine mandater!

Den tyske kansler Angela Merkel, der står over for valg i september, og den franske præsident François Hollande, hvis politiske karriere slutter i maj, udråbte dette såkaldte »nederlag« for Geert Wilders som en stor »sejr« for Europa. (Med sådanne sejre spørger man sig selv, hvad der definerer et nederlag.) Desuden er Eurogruppens finansministre ved at miste deres formand, den hollandske finansminister Jeroen Dijsselbloem, der er medlem af Taber – øh, Arbejderpartiet, der mistede tre fjerdedele af sine mandater, hvilket gør det usandsynligt, at det vil kunne holde på finansporteføljen, ifald Arbejderpartiet er med i den næste regering.

Stemmeprocenten var 81 %, den højeste i 20 år, hvilket

indikerer, at befolkningen i det mindste er politiseret, og 75 % stemte imod regeringen. Stemmerne var noget fordelt over partispektret.

Rutte vil få en endnu mere vanskelig opgave med at danne regering, fordi han skal finde mindst tre koalitions partnere. De andre partier omfatter Kristendemokraterne (CDA), med 19 pladser (op fra 13), D66 med 19 pladser (op fra 12), det pro-Glass/Steagall Socialistparti med 14 pladser (ned 1), og det Grønne Venstre med 14 (op 10 pladser), samt mindre partier såsom Kristenunionen med 5 pladser, efterfulgt af mindre og nye partier.

Foto: Ved de hollandske stemmeurner: Mark Rutte (venstre) og Geert Wilders.

Hvad kan du gøre for menneskeheden?

Leder fra LaRouchePAC, 17. marts, 2017 – Det værste, der kan ske for et bankerot og dekadent imperium, hvis fortsatte magt afhænger af formbarheden hos befolkningen, som er beregnet at skulle være dets offer, er, at folk begynder at afsløre deres bluff. Dette er, til stor fortrydelse i City of London og på Wall Street, en afgørende proces, der er i gang over hele planeten.

Den kinesiske regering er, f.eks., i færd med at feje dem til side, der opfordrer til konfrontation mellem USA og Kina, og erklærer i stedet, at der er »lyse udsigter for et samarbejde mellem Kina og USA« samtidig med, at de minder verden om, at »Kina fortsat vil være en vigtig motor for verdens vækst«, som premierminister Li Keqiang udtalte den 15. marts. Et møde

mellem præsidenterne Xi Jinping og Donald Trump forventes nu afholdt i begyndelsen af april.

Rusland går heller ikke med på Londons »skal vi to, du og ham, slås«-spil. Russiske topanalytikere afviser den seneste videoprovokation fra CNN imod Vladimir Putin ved at bemærke, at »Vesten forsøger nu at bruge den sidste chance, der stadig eksisterer, før Putin møder Trump, for at dæmonisere den russiske præsidents person«.

Og internt i USA finder der en voksende gæringsproces sted i befolkningen og blandt politiske personer, i den gruppe, der har fået nok af Wall Street og deres marionetter i Washington, og som i stedet ligger på linje med Lyndon LaRouches politiske krav om en tilbagevenden til FDR's Glass/Steagall-lov og udviklingen af avancerede, videnskabelige missioner for menneskeheden, såsom fusionskraft og udforskning af rummet – sammen med de andre elementer i LaRouches Fire Love.

I dag responderede Lyndon LaRouche til Wall Streets insisteren på at sabotere Glass-Steagall, og på at lukke de få kernekraftværker, der stadig måtte være i drift i USA. »Dette er en total, idiotisk fejltagelse«, udtalte han. »Vi må absolut bekæmpe det her, og vinde; man kan ikke opretholde realøkonomien uden denne beskyttelse«, den beskyttelse, der tilvejebringes af kernekraft og andre, avancerede, videnskabelige kapaciteter.

LaRouche fremsatte krav til sine medarbejdere om at lancere et nationalt mobiliseringsfremstød for at fremme en respons til disse spørgsmål i befolkningen: Det er et spørgsmål om en handling, der må udføres. Han udtalte, at den store, tysk-amerikanske rumfartspioner Krafft Ehrickes liv og arbejde – Ehricke, der byggede Saturnraketten, der bragte USA til Månen – bør bruges i denne henseende, fordi det er et aktuelt spørgsmål, der peger på den form for forbedringer, som behøves. Ehricke var en dyrebar person, et menneske, der gik hele vejen for at præstere resultater. Ved at støtte mindet

om, hvad han har gjort for nationen, og for verden, kan vi stille følgende spørgsmål til vore amerikanske medborgere:

Hvad kan du gøre for menneskeheden? Ikke kun for de umiddelbare, politiske hensigter, men, hvad kan du gøre for deres intellekt?

Foto: Saturn V-raketten blev brugt til at sende astronauter til Månen. (NASA)

Rusland responderer til ondskabsfuld CNN-dokumentar om Putin

15. mrs., 2017 – Den 13. marts sendte CNN en dokumentar om den russiske præsident Putin, som var lavet af Fareed Zakaria, med titlen, »Verdens mest magtfulde mand«, og som er stop fuld af det sædvanlige sludder om, at »Putin kontrollerer alting i Rusland ... Han er bange for en folkelig opstand«, og om Ruslands angivelige »indgriben« i de amerikanske valg. Kremls talsmand Dmitrij Peskov responderede i går, at videoen var lavet »med en afgørende partiskhed på linje med den fortsatte dæmonisering af vort land og muligvis af vores præsident«.

Hvad der går mere til sagen er en kommentar fra Gregory Dobromelov, direktør for Institut for Anvendte Politiske Studier, til Radio Sputnik: »Vesten forsøger nu at bruge den sidste chance, der stadig eksisterer, før Putin skal møde Trump, for at dæmonisere den russiske præsidents person.« Dobromelov tilføjede, at filmen hovedsageligt er beregnet til det hjemlige, amerikanske marked, og at den ikke vil influere på Ruslands image i verden.

»Kendsgerningen er, at mange i verden ikke støtter USA's politikker og er rede til at støtte Vladimir Putins udenrigspolitik.«

Hackerangreb: Pearl Harbor eller Watergate?

Eneret på fortolkning, eller sandheden?

Af Helga Zepp-LaRouche

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

11. marts, 2017 – Endnu seks uger efter præsident Trumps embedstiltrædelse har det neoliberale establishment stadig

ikke affundet sig med resultatet af et demokratisk valg i USA; de neoliberale mainstream-medier overbyder hinanden i deres totalt ubegrundede kampagne for, at russiske hackerangreb skulle have hjulpet Trump til sejr.

I virkeligheden drejer det sig om noget ganske andet: For det første har Trump lovet, og er fast besluttet på, at gøre en ende på den britiske imperiepolitik med endeløse krige i Mellemøsten, og i stedet etablere relationer med Rusland og Kina på et fornuftigt grundlag. Og for det andet sker alt dette på et bagtæppe, hvor det transatlantiske finanssystem kan bryde sammen, hvad øjeblik, det skal være, og hvor Trump, iflg. pressetalsmand Sean Spicer, fastholder sin hensigt om at gennemføre Glass/Steagall-bankopdelingssystemet, hvad der virker som en rød klud på City of London og Wall Street.

Washington Post og *New York Times* gentager dagligt »narrativen« om et angiveligt 'Ruslandsgate', og *NYT*-skribent Thomas L. Friedman hentede endda massemediernes svar på »Tykke Berta« frem og sammenlignede det angivelige, russiske hackerangreb med »Pearl Harbor« (det japanske angreb, der resulterede i USA's indtræden i Anden Verdenskrig) og med »11. september«; hermed skulle Rusland have ramt »selve hjertet af demokratiet«.

Men hvori består egentlig det indhold, som første runde af Wikileaks-offentliggørelserne af disse e-mails bragte for dagen? Det blev bragt frem for dagens lys, at det Demokratiske Partis ledelse massivt manipulerede valgprocessen til fordel for Hillary Clinton og imod Bernie Sanders. Og for det andet, så offentliggjorde Wikileaks den tale, som Hillary Clinton havde holdt for bankierer på Wall Street, hvori hun gjorde det entydigt klart, at hun som præsident ville forsvare Wall Streets interesser. Robert Parry, den undersøgende journalist, der bl.a. erhvervede sig et uangribeligt ry for sin afsløring af Iran-kontra-skandalen, påpeger i sin seneste artikel, »Politikken bag Ruslandsgate«, at det næppe er forståeligt, hvordan det skulle ramme »demokratiets hjerte«, når den

amerikanske befolkning får hjælp til deres ret til at blive informeret om disse afgørende kendsgerninger om en kandidat til præsidentembedet.

Netop, som heksejagten imod Trump og flere af hans regeringsmedlemmer og rådgivere havde nået et nyt højdepunkt, begyndte Wikileaks på en ny runde af offentliggørelser af informationer, der endda overgår Edward Snowdens afsløringer. Indholdet af disse afsløringer refererer til den totale udspionering, som, udover NSA, nu også sker gennem CIA (og den britiske efterretningstjeneste GCHQ) over for hele verden, ved at bruge Smartphones, tablets, computere, Smart-TV og andet elektronisk udstyr. Det drejser sig her om et retssikkerhedsbrud uden fortilfælde, som blot endnu ikke har ført til en storm af indignation, mens denne lækkerbisen langsomt steger på panden. Det er nemlig strengt forbudt for CIA at gennemføre operationer internt i USA imod landets egen befolkning. Denne gang hørte man ikke engang et spagfærdigt »udspionering mellem venner – det går slet ikke« fra fru Merkel.

Men en del af disse nye Wikileaks-afsløringer viste desuden, at CIA råder over de tekniske muligheder for at bemægtige sig udenlandsk, elektronisk udstyr og under falsk flag tilsyneladende udføre hacking og andre operationer, så det legitime spørgsmål opstår, om dette angivelige russiske hackerangreb måske ikke var blevet udført i Langley, Virginia, CIA's hovedkvarter? Eller måske i USA's konsulat i Frankfurt, Tyskland, der er blevet identificeret som den sekundære operationsbase for den slags aktiviteter i Europa, Kina og Mellemøsten? Netop det faktum, at der dukkede kyrilliske bogstaver og russiske navne op i nogle af hackeroperationerne, rejser spørgsmålet om operationer »under falsk flag«, da de yderst erfarne hackere vel næppe kan være så dumme at lægge deres visitkort på tabletten.

Med disse offentliggørelser har situationen i USA ændret sig. Nu er Trump-teamets angivelige forbindelse med Rusland ikke

længere det eneste fokuspunkt, men derimod spørgsmålet om, hvem, der er ansvarlig for disse »leaks«, den ulovlige videreformidling af informationer om samtaler mellem Trump-medarbejdere med f.eks. den russiske ambassadør Kiseljak, som medarbejderne, i fuld overensstemmelse med deres hverv som senator eller medlem af overgangsteamet har ført. Det senatsudvalg, der undersøger disse spørgsmål, under ledelse af senator Grassley, indsamler nu oplysninger i begge retninger – altså ikke kun om den angivelige kontakt mellem Trumps team og russiske institutioner, men frem for alt også, hvor disse illegale, utætte steder i efterretningstjenesten findes.

I mellemtiden udtaler tidligere medlemmer af efterretningstjenesten sig nu offentligt, som f.eks. William Binney, en af udviklerne af det globale NSA-overvågningssystem – altså en af topekspertene på dette område og nuværende whistleblower, som Edward Snowden – og som fordømmer CIA's metoder som værende absolut forfatningsstridige. Disse praksisser betyder en total korrumpning af retssystemet, og USA skulle nu være en politistat og være betænkelig tæt på at være en totalitærstat, iflg. Binney.

Det kunne vise sig, at det på ingen måde var historien om den angivelige russiske hacking af det Demokratiske Partis e-mails, der som følge skulle have hjulpet Trump til sejren, som var »Pearl Harbor-begivenheden«, men at Trumps mangeårige ven Roger Stone derimod har ret i sin analyse: Stone, der efter sin tid som medarbejder i Nixon-regeringen har været aktiv i diverse Republikanske valgkampe og administrationer, siger, som et samtidigt vidne til den skandale, der afsluttede Nixons karriere, at den aktuelle affære er en skandale, der fuldstændig sætter Watergate i skyggen. Det drejer sig, iflg. ham, om den alvorligste overtrædelse af loven og den offentlige moral i USA's historie.

Med hensyn til det spørgsmål, der nu er blevet relevant – nemlig, hvem der har forordnet, at overvågningen af Trump skulle ske gennem en anmodning fra den såkaldte FISA-domstol

(en specialdomstol, der er ansvarlig for forsvar mod spionage), – understregede Stone, at det var usandsynligt, at dette skulle være sket uden Obamas indgriben. I Nixons tilfælde var det sådan, at denne faktisk ikke på forhånd vidste noget om indbruddet i Watergate-hotellet, men alligevel sluttelig måtte påtage sig ansvaret for det. Det er nu, iflg. Stone, blot et spørgsmål om tid, hvornår Obama, den tidligere forsvarsminister og cheferne for CIA og FBI må vidne for en Grand Jury (der har beføjelse til at afgøre, om der skal rejses tiltale, men ikke til at fælde dom), og hele affæren kunne muligvis blive til den største skandale i amerikansk historie. Spørgsmålet vil meget snart blive, hvad Obama vidste, og hvornår.

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurder alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

De arrogante og stædige kommentatorer i Europa skulle som eksempel for sig selv tage, hvordan den strategiske forandring i andre dele af verden bliver realiseret. Den 7. marts understregede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi atter, at det er Kinas mål, gennem samarbejdet med USA, Rusland og Kina, at stabilisere situationen i verden og derudover fremme en

global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina allerede har initieret i 60 nationer langs den Nye Silkevej, tilbyder en platform for de mest strålende udsigter for hele verden, hvis de vigtigste nationer går sammen om det. Initiativet til den Nye Silkevej kom fra Kina; men det tilhører hele verden, og dets fordele skal komme alle nationer til gode.

Det er ganske vist ikke så enkelt for folk i Tyskland at danne sig et klart billede, i betragtning af de totalt ensrettede mainstream-medier og deres hysteriske anti-Trump-kampagne, dæmoniseringen af Putin og de udbredte, negative rapporter om Kina. Men én ting bør stå klart gennem den enkeltes egen refleksion: Denne verdens problemer kan kun løses, hvis USA, Rusland og Kina arbejder sammen. Og kun de politiske kræfter i Tyskland, som tilslutter sig disse perspektiver, fortjener at blive støttet.

Tyskland har en fantastisk mulighed for at bidrage med sin store, kulturelle og videnskabelige tradition til skabelsen af det Nye Paradigme med samarbejde mellem alle verdens nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej. Lad ikke massemediernes »narrativer« spærre vejen for os.

**Udtalelse på Folkerepublikken
Kinas Udenrigsministeriums
hjemmeside, om Wang Yis møde
med Anders Samuelson**

– Læg mærke til sætningen om »Bælt & Vej«

**Wang Yi holder diskussioner med Danmarks udenrigsminister
Anders Samuelsen**

Den 13. marts, 2017, afholdt udenrigsminister Wang Yi diskussioner med Danmarks udenrigsminister Anders Samuelsen i Beijing.

Wang bemærkede, at Danmark var en af de første, vestlige lande, der oprettede diplomatiske forbindelser med Kina. I øjeblikket er de kinesisk-danske relationer de bedste i historien, og står over for vigtige udviklingsmuligheder. Præsident Xi Jinping og statsminister Lars Løkke Rasmussen sendte lykønskingsbudskaber til åbningsceremonien for Kina-Danmark Turismeåret 2017 i sidste måned. Til næste år vil de to lande omfavne 10-års jubilæet for etableringen af omfattende, bilateralt, strategisk partnerskab. Kina er indstillet på, sammen med Danmark, at benytte denne anledning til yderligere at tilpasse udviklingsstrategier, intensivere samarbejde inden for økonomi, handel, investering, grøn udvikling, konnektivitet, innovation, iværksætteri, sundhedspleje, ældrepleje, vandresurse-management, moderne landbrug og andre områder, og udveksling inden for kultur, turisme, regionale anliggender og andre emner, med det formål at hæve det kinesisk-danske strategiske partnerskab op til nye højder.

Anders Samuelsen udtrykte, at den danske regering tilskriver udviklingen af sine relationer til Kina stor betydning og bestemt fastholder politikken med ét Kina og respekterer Kinas suverænitet og territoriale integritet. Danmark er meget beæret over at være det første EU-medlem, der sammen med Kina udgør medformandsskabet for turismeårets aktivitet. Den danske side ser frem til at benytte dette som en anledning til at

fremdrive gensidig dansk-kinesisk turisme og er villig til at gøre det mere bekvemmeligt for kinesiske borgere at ansøge om dansk visum. Danmark værdsætter højt »Bælt & Vej«-initiativet, som Kina har lanceret, og håber, sammen med Kina, at yde positive bidrag til konnektivitet på det eurasiske kontinent. Den danske side støtter, at Nordeuropa samarbejder med Kina, og Danmark står klar til at spille en aktiv rolle i at fremme udviklingen af relationerne mellem EU og Kina.

FN's Peter Thomson: Den Nye Silkevej er planetens eneste fremtid

13. mrs., 2017 – Den kinesiske præsident Xi Jinpings vision »er den eneste fremtid for denne planet«, sagde formand for FN's Generalforsamling, Peter Thomson fra Fiji, i et interview med *Xinhua*. Både Thomson og FN's generalsekretær, António Guterres, har lovet, at FN vil arbejde sammen med Kina for at fremme verdensfred og udvikling, og virkeliggøre målet med at opbygge et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.

Som et klart tegn på den voksende, globale anerkendelse af Xis signaturkoncept for menneskehedens udvikling, vedtog den 55. FN-kommission for Samfundsudvikling (CSocD) en resolution i februar, der kræver mere støtte til Afrikas økonomiske og sociale udvikling ved at omfavne ånden for at opbygge et menneskeligt fællesskab for en fælles fremtid. Philipp Charwath, formand for CSocD, sagde til *Xinhua*, at konceptet »grundlæggende set er en anerkendelse af, at vi alle er afhængige af hinanden«.

Kinesisk initiativ ønsker at hjælpe Trumps 2026-vision for USA; Britisk efterretningstjeneste ønsker at afsætte eller dræbe ham

Leder fra LaRouchePAC, 14. marts, 2017 – Hvis det voksende antal meldinger om, at Donald Trump og Xi Jinping vil mødes i Florida i næste måned, er korrekte, så ligger vejen åben for, at præsident Trump kan samarbejde med Kinas globale drivkraft for vækst og fremskridt – den såkaldte Nye Silkevej eller Bælt & Vej-initiativet – og som Barack Obama nægtede at gøre.

De mål ude i horisonten, som Trump har fastsat for Amerikas »250-års jubilæum« i 2026 – fred med nationer, inklusive vore nuværende »modstandere«; en fornyet, moderne, økonomisk infrastruktur, »vore fodspor i fjerne verdener« – ville i så fald have langt bedre udsigter til at blive nået. Disse mål er ikke på dagsordenen hos nogen af USA's to krigsførende, politiske partier.

Det britiske efterretnings- og sikkerhedsapparat har forvandlet det Demokratiske Partis chok over Trumps valgsejr til en fuldt optrappet mobilisering, der stadig kører i højeste omdrejninger, for at fjerne ham gennem afsættelse ved en rigsretssag eller ved tilbagetræden. Nogle, på den europæiske elites højeste niveau, ville også overveje mord. Den ene britiske efterretningsagent efter den anden (hvoraf

dagens briefing rapporterer om den seneste) har indført »efterretninger, der kan ødelægge Trump« i den amerikanske, politiske proces, gennem Obama og hans George Soros-fraktion af Demokrater. Mandag, den 20. marts, er endnu en nøgledato i deres mål, deres indsats for at bringe Trump til fald gennem falske skandaler, såfremt Obama-demokrater fortsat spiller rollen som klovn for denne indsats.

Det britiske oligarki kan ikke udholde tanken om en amerikansk præsident, der afviser geopolitik og finansimperium, til fordel for national udvikling og »win-win«-samarbejde mellem de store magter – USA, Rusland, Kina, Indien, Japan og andre. Dette er, hvad der står på spil i de forestående møder med Xi Jinping og, måske, med den russiske præsident Putin.

Målene med at genopbygge Amerikas infrastruktur, med at vende tilbage til Månen på permanent basis, og hinsides Månen, kan ikke opfyldes på nogen anden vis. De \$5-8 billion, der behøves til et nyt, højteknologisk, amerikansk infrastruktursystem, eksisterer ikke uden, at verdensmestrene i dette felt, Kina og Japan i særdeleshed, deltager. Bælt & Vej-initiativet, som Kina nu kalder sit globale opbygningsinitiativ, er altafgørende for dette nye paradigme; og ligeledes for udsigten til fred i Mellemøsten i samarbejde med Rusland.

Det er nyttigt, at chefen for Bælt & Vej-initiativets topmøde, Yang Jiechi, også er den mand, der tilbragte to dage med møder med Trumps team i Washington og New York i sidste måned.

Men, de afgørende handlinger, der vil få dette til at fungere, afhænger af os.

Det betyder at bryde Wall Streets magt ved at gennemtvinge en Glass/Steagall-bankreorganisering; at presse igennem en national kreditinstitution efter Hamiltons principper, og som USA fuldstændigt mangler; og at fastholde »Amerikas genopbygning« på det absolut højeste niveau med udvikling af fusionskraft og udforskning af Solsystemet.

Lyndon LaRouche fremlagde disse »fire love til USA's redning« for flere år siden, for præcist at opnå dette mål med samarbejde, og som repræsenterer hele hans livsværk. Og han har advaret om, at den britiske kronens kræfter ikke vil tolerere at »miste« USA til dette nye paradigme; de må besejres, for at dette paradigme kan bære frugt.

Foto: Præsident Trump under et møde med sin regering, 13. marts, 2017. [facebook@DonaldTrump]

Britiske agenter: Louise 'Unmensch' ønsker at møde Christopher Steele for at afsætte præsident Trump ved en rigsret

13. marts, 2017 – Louise Mensch, det tidligere britiske konservative parlamentsmedlem, der er i centrum for den seneste »fæld Trump«-operation, har fået mere, ufortjent opmærksomhed. Mensch – der snarere bør refereres til som »Unmensch«, et tysk ord, der betyder en person, der ikke har nogen som helst forløsende egenskaber for menneskeheden – optrådte på BBC's populære show, *Sunday Politics*, hvor hun krævede Trumps afsættelse ved en rigsretssag pga. hans »åbenlyse« bånd til Rusland før valget.

»Det er snyd«, sagde hun, »i den forstand, at han vil blive afsat for det (ved en rigsret) og bør komme i fængsel for det, retteligt, faktisk, og det samme bør alle i hans kampagne, der intrigerede, hvilket stort set gælder alle i hans kampagne.«

Fr. Unmensch er blevet omtalt i *Daily Beast*, hvor hun har hævdet, at hun har fået konstante rapporter siden oktober om FBI-dommerkendelser fra FISA-domstolen i USA, der afslørede Trumps bånd til Rusland. Hun fik disse rapporter, sagde hun, pga. sine tætte forbindelser til britisk efterretningstjeneste, og deres »tillid« til hende. I et interview den 12. marts til NBC-TV sagde Unmensch nu, at Trumps anklage om aflytning af Trump Tower er »ægte, ikke falske, nyheder«, men, ved at afsløre dette under en igangværende efterforskning [af ham selv], havde han begået »en kriminel handling, der berettiger en rigsretssag, hvor han har forhindret lovens håndhævelse. Han er i vanskeligheder mht. en rigsretssag, mht. forhindring af lovens håndhævelse«, gentog hun.

Unmensch var også centrum i en artikel i den Murdoch-ejede Londonavis, *Times*, og i artikler i sidste uge i *NPR* og *Daily Beast*. Det billede, der imidlertid viser sig, er en forstyrret agent, der tror, hun er en »midlertidig supermagt«, en agent, der, pga. »hærgende ADHD« [Attention Deficit Hyperactivity Disorder], er i stand til intens koncentration, for ikke at tale om, at hun »virkelig er bekymret«. En kilde, der kommenterede hendes beskyldning om, at Trump havde fået Breitbart [en journalist m.m., der pludselig døde i 2012] dræbt for at fremme Bannon, sagde, »Det her er sindssygt snak«, og en anden sagde mere ligefremt, »Hun er skingrende skør«.

Med 178.000, der følger hendes Twitter, kværner Mensch en stadig strøm ud af tweets med udråbstegn, fast besluttet på at bevise det, hun fremfører, er »indlysende«, nemlig, at Donald Trump vandt valget udelukkende med hjælp fra Rusland. I december, 2016, »opgav hun stilfærdigt« sin kontrol i *Heat Street* for at »forfølge uspecificerede digitale projekter i sitets forælder-selskab, News Corp.«, iflg. *Daily Beast*.

I dag sagde Mensch til *Times*, at hendes højeste ønske var, at hun »virkelig ønsker at møde Chris Steele« – den britiske

efterretningsagent, der forfattede det berygtede »dossier« om, at Trump angiveligt var blevet bestukket af russerne. »Jeg 'ønsker' det så meget, og jeg er helt syg for at møde dig. Jeg er sådan en fan-pige.«

Foto: Louise Mensch.

Kina træder frem som leder af global udvikling

13. mrs., 2017 – Kina er i færd med at træde frem som nuværende verdensleder inden for politiske og økonomiske initiativer, for nutidig økonomisk udvikling, og de annoncerer dette direkte til det amerikanske folk, med en helsidesannonce på side A5 i dagens *New York Times*, med titlen, »Xi Jinping: Leder af Kinas Store Genoplivelse«.

Et andet kinesisk-amerikansk initiativ, der rapporteres samtidigt, er et møde den 6.-7. april mellem præsidenterne Xi og Trump i præsident Trumps Mar-a-Lago landsted i Florida. De mange rapporter om et møde 6.-7. april mellem de to præsidenter fremkom først i *Axios News Service*, så *Sputnik International*, *Examiner* i Washington, D.C., og *South China Morning Post*.

Den 8. marts spurgte *NewsMax*-reporter Robert Gizzi, med henvisning til en rapport fra et japansk nyhedsagentur, præsident Trumps pressesekretær, Sean Spicer, under hans pressekonference, om de to præsidenter skulle mødes »i næste måned« [april], og, »Vil de have et topmøde forud for G20?« Dengang svarede Spicer, at han »ikke have nogen kommentarer om præsidentens kalender«.

Xinhua News fulgte op på dette ved at indsætte en helsides »annonce«, der forklarede om Kina, på side A5 i *New York Times* de 13. marts, med titlen, »Xi Jinping: Leder af Kinas store genoplivelse«, og som har til formål at give amerikanske læsere i USA's intellektuelle centrum, New York, den fulde historie om Xi, »der anførte mere end 1,3 mia. mennesker i marchen mod den kinesiske drøm: en afslutning af de værste former for fattigdom og en foryngelse af en nation, der allerede har skabt forbløffende fremskridt med skabelse af velstand«. Artiklen siger, at den 63-årige reformator [Xi] »har ladet sine egne tanker få indflydelse på de problemer, som vil blive konfronteret hen ad vejen, især efter et år med uventede verdensbegivenheder«. Den bemærker, at, »med folkets bekymringer som sine egne primære bekymringer, er Xis erfaring, engagement, beslutsomhed og evne til at regere og lede blevet noget af en sjældenhed på den politiske verdensscene«.

»I år vil Kinas Kommunistiske Partis 19. Nationalkongres vælge et nyt lederskab for en femårsperiode, den afgørende periode for Xis vision om en rig nation ved Kinas Kommunistiske Partis 100-års jubilæum ...

»Frem til 2020 forventes Kinas BNP at overstige 9 billion yuan (US\$ 13 billion), hvilket eksperter mener, vil nærme sig USA's BNP. Der skulle til den tid være omkring 440 mio. middelklassehusstande i Kina, et enormt marked for verden.«

Artiklen påpeger, »Kina skabte 2,65 mio. jobs for amerikanere i 2015 gennem bilateral handel og investeringer, iflg. det Amerikansk-kinesiske Erhvervsråd, der har base i Washington, D.C. ... Den fælles drøm er ikke kun til fordel for Kina, men for hele verden«.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping i FN's hovedkvarter i Schweiz, 18. jan., 2017.